frihed til at forfølge de begåede forhold strafferetligt med alle de konsekvenser, som dette indebærer, også på det økonomiske område.

Koopmans O'Keeffe Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. februar 1981.

A. Van Houtte
Justitssekretær

T. Koopmans
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 27. NOVEMBER 1980 [1]

Høje Domstol.

1. Den præjudicielle sag, som dette forslag til afgørelse vedrører, drejer sig om, hvilke toldbestemmelser, der skal anvendes på indsmuglet narkotika, som ikke lovligt kan bringes i omsætning, og som de nationale myndigheder kan konfiskere og destruere, nærmere bestemt heroin. Det drejer sig om at fastslå, om der ifølge fællesskabsretten kan opkræves told for sådanne varer, og i bekræftende fald om at fastslå, i henhold til hvilke bestemmelser og ifølge hvilke kriterier toldværdien skal fastsættes.

Lad os kort resumere de faktiske omstændigheder.

I marts 1978 pålagde de tyske toldmyndigheder Joszef Horvath, som Landgericht Hamburg havde idømt fem års fængsel for ulovlig handel med heroin og for smugleri, at betale 1 296 DM i told for det illegalt indførte heroin. Efter at den klage, som han havde indgivet over dette krav til Hauptzollamt Hamburg-Jonas, var blevet forkastet, anlagde Horvath sag ved Finanzgericht Hamburg. Med henblik på at afgøre sagen har den pådømmende ret ved kendelse af 15. januar 1980 forelagt Domstolen følgende spørgsmål:

»1. Skal Rådets forordning (EØF) nr. 803/68 af 27. juni 1968 og Kommis-

1 — Oversat fra italiensk

sionens forordning (EØF) nr. 603/72 af 24. marts 1972 fortolkes således, at disse forordninger — bortset fra bestemmelser heri, som forudsætter en forskriftsmæssig frembydelse af toldvarer — også gælder umiddelbart for toldværdiansættelsen af varer, som er indsmuglet til Fællesskabets toldområde?

2. Skal forordning nr. 803/68, navnlig artiklerne 1, 2, 4, 6, 7 og 8 fortolkes således, at toldværdien af de til Fællesskabets toldområde indsmuglede varer skal fastsættes ud fra tidspunktet og stedet for varernes indførsel til Fællesskabets toldområde, uanset toldskylden efter de pågældende nationale materielretlige retsforskrifter opstår på et andet tidspunkt og hos en anden person, end den første i Fællesskabets toldområde bosiddende køber?

3. Skal Kommissionens forordning (EØF) nr. 375/69 af 27. februar 1969 og Kommissionens forordning (EØF) nr. 1343/75 af 26. maj 1975 fortolkes således, at de også finder anvendelse ved indsmugling af varer til Fællesskabets toldområde i den forstand, at foruden den første køber, også alle andre i området bosiddende købere, som antræffes i besiddelse af smuglergodset, skal angive den af dem betalte købspris med den følge, at den af de pågældende betalte pris er afgørende for toldværdien, eller er de kompetente nationale myndigheder forpligtet til at fastsætte toldværdien af de indsmuglede varer på grundlag af den af den første i Fællesskabets toldområde bosiddende køber betalte pris som anført i artiklerne 1, 2, 4, 6, 7 og 9 i forordning nr. 803/68?«

Derefter har Kommissionen på Domstolens anmodning fremlagt oplysninger om medlemsstaternes toldbestemmelser vedrørende ulovlig indførsel af narkotika. Den har navnlig redegjort for, at ulovligt indført narkotika i otte af ni medlemsstater, med Forbundsrepublikken Tyskland som den eneste undtagelse, konfiskeres og i almindelighed destrueres, og at der i dette tilfælde ikke sker opkrævning af told. Efter at have fået meddelt disse oplysninger berigtigede og supplerede den forelæggende ret ved kendelse af 8. juli 1980 de Domstolen forelagte spørgsmål således:

»1. Skal EØF-traktatens bestemmelser om Toldunionen (artikel 9, stk. 1, og artiklerne 12-29) fortolkes således, at en medlemsstat ikke har ret til at opkræve told for narkotika, som indføres ulovligt og derefter destrueres, når ingen af de øvrige medlemsstater opkræver told for narkotika, der indføres ulovligt, konfiskeres og destrueres; er opkrævningen af told i en enkelt medlemsstat i givet fald i strid med EØF-traktatens artikel 7?

2. Spørgsmålene i kendelsen af 15. januar 1980 stilles kun subsidiært for det tilfælde, at Forbundsrepublikken Tyskland har ret til at opkræve told for narkotika, som indsmugles på dens territorium og destrueres.«

2. Lad os først undersøge det første spørgsmål i den anden kendelse. Det drejer sig om, hvorvidt EØF-traktatens

artikel 9, stk. 1, og artiklerne 12-29 tillader en medlemsstat at opkræve told på narkotika, som indføres ulovligt og derefter destrueres. Den forelæggende ret har givet udtryk for tvivl om dette, fordi den tyske lovgivning er den eneste, som fastsætter opkrævning af told i dette tilfælde. Skal denne mere byrdefulde behandling, som Forbundsrepublikken Tyskland forbeholder illegale importører af narkotika, og altså denne mangel på ensartethed i medlemsstaternes lovgivninger med hensyn til et bestemt aspekt på toldområdet, anses for at være forenelig eller uforenelig med EØF-traktatens bestemmelser om toldunionen?

Før dette spørgsmål besvares, anser jeg det for hensigtsmæssigt at fremhæve, at Finanzgericht Hamburg ved at tage »varer, som indsmugles *på Fællesskabets toldområde*« i betragtning og ved at spørge om fortolkningen af fællesskabsforordninger om fastsættelsen af varers toldværdi, har taget hensyn til tilfælde af indførsel med oprindelse i et tredjeland. I det foreliggende tilfælde er heroinen blevet indført i Forbundsrepublikken Tyskland ved den nederlandske grænse, men den stammede klart fra en stat uden for Fællesskabet. De bestemmelser i EØF-traktaten om Toldunionen, som er af betydning i dette tilfælde, er følgelig dem, som omhandler Fællesskabets forhold til tredjelande, dvs. artiklerne 18-29, og ikke artiklerne 12-17, som omhandler fjernelse af tolden mellem medlemsstaterne.

Artikel 9, stk. 1, bestemmer at »Fællesskabets grundlag er en Toldunion, som omfatter al vareudveksling, og som indebærer ... indførelse af en fælles toldtarif over for tredjelande«. Ud over nødvendigheden af at indføre en ny toldordning ifølge de nærmere bestemmelser, der er fastsat i artiklerne 19-26, har man fra begyndelsen erkendt, at det var nødvendigt at oprette en harmoniseret toldlovgivning: dette fremgår af artikel 27, som foreskriver indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser vedrørende told »i fornødent omfang«, og som for dette fastsætter en relativt kort frist (udløbet af første etape). Stadig i henhold til artikel 27 kan Kommissionen i denne henseende til medlemsstaterne rette »de i denne henseende nødvendige henstillinger«.

Det må bemærkes, at denne bestemmelse angiver rækkevidden af tilnærmelsen af lovgivningerne ret vagt, og at den ikke fastsætter nogen form for obligatorisk intervention fra fællesskabsinstitutionerne i denne henseende. Under disse omstændigheder udstedes direktiver om harmonisering på toldområdet i henhold til den almindelige regel i EØF-traktatens artikel 100, mens forordningen kun kan anvendes i henhold til artikel 235. For øvrigt er den i artikel 27 nævnte frist for længst udløbet, uden at tilnærmelsen af de nationale bestemmelser er blevet gennemført i det objektivt set nødvendige omfang; dette fremgår af den omstændighed, at Kommissionen i 1979 fastsatte et nyt »flerårigt program for gennemførelse af Toldunionen« (offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende, C 84, af 31. marts 1979), hvori der bl.a. står: »Det endelige mål for Toldunionen består i at skabe de betingelser, der er nødvendige for, at de nationale markeder kan smelte sammen til et enhedsmarked, og for ophævelse af de indre grænser. Disse betingelser kan ikke sammenfattes i indførelse af en fælles toldtarif og et vist antal grundprincipper ... den skal tværtimod *virkelig-*

gøres ved udarbejdelse af fuldstændige, ensartede og effektive retsforskrifter, der kan sikre ensartethed i handelsordningen mellem Fællesskabet og tredjelande og således skabe en af forudsætningerne for varernes frie bevægelighed på enhedsmarkedet på samme betingelser som inden for de nationale markeder«. I »1980-programmet for gennemførelsen af Toldunionen« (offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende, C 44, af 21. februar 1980) nævnes det, at »Kommissionen ... for så vidt angår sådanne toldbestemmelser, som endnu kun findes i nationale retsakter« for Rådet vil fremlægge »forslag om EF-principper til afløsning af principperne i disse nationale retsakter«.

I denne sammenhæng kan det ikke overraske, at nogle aspekter på toldområdet fortsat i de forskellige medlemsstater er undergivet nationale bestemmelser, som ikke er harmoniseret med dem, der gælder i de øvrige medlemsstater. I sådanne tilfælde er det ukorrekt at tale om lakuner i fællesskabsretten, fordi det ikke drejer sig om et område, hvis ordning fuldstændigt er blevet overladt til fællesskabslovgiver, men om et område, som delvis endnu falder ind under den nationale kompetence, og for hvilket man afventer en mere omfattende og mere fuldstændig harmonisering af de nationale retsordener. Det er derfor muligt, at toldforvaltningens virksomhed i visse henseender er underkastet nationale regler, som er forskellige fra medlemsstat til medlemsstat, selv om der er fare for, at den fulde gennemførelse af Toldunionen herved forhindres.

3. Et område, hvor harmoniseringen af medlemsstaternes lovgivninger endnu ikke er blevet gennemført, er tilfælde af toldskyldens ophør. Den 25. juni 1979 udstedte Rådet direktiv 79/623 om harmonisering af de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser om toldskyld, som også i et vist omfang tilsigter at standardisere reglerne om tilfælde af ophør; men den frist, som medlemsstaterne har fået til at efterkomme de forpligtelser, som påhviler dem i henhold hertil, udløber først den 1. januar 1982. Med henblik på det problem, som vi behandler, kan der henvises til den niende betragtning til dette direktiv, hvori det bl.a. hedder, at det bør »bestemmes, under hvilke omstændigheder toldskyld enten ikke opstår eller ophører«, og som rummer den tanke, at »årsagerne til toldskyldens ophør [bør] baseres på en konstatering af, at varen faktisk ikke er anvendt til det økonomiske formål, som berettiger pålæggelse af ... afgifter«. Ifølge logikken i dette ræsonnement omfatter årsagerne til toldskyldens ophør ved indførsel også tilintetgørelse af den til fri omsætning angivne vare inden dennes frigivelse efter de kompetente myndigheders ordre (artikel 9, stk. 2, litra a).

Selve den omstændighed, at der først for nylig er udstedt fællesskabsbestemmelser om ophør af toldskyld, fører til den opfattelse, at de nationale bestemmelser, som for øjeblikket gælder på dette område, fortsat finder anvendelse, indtil det pågældende direktiv gennemføres af medlemsstaterne. Derfor må den eksisterende ordning i en medlemsstat, som lader toldskylden bestå i et bestemt tilfælde (konfiskation og tilintetgørelse af en vare efter de kompetente myndigheders ordre) anses for forenelig med

EØF-traktatens bestemmelser om Toldunionen, skønt alle de øvrige medlemsstaters lovgivninger foreskriver, at toldskylden i et sådant tilfælde ikke opstår, eller at den ophører.

Jeg mener ikke, at man imod denne opfattelse kan anføre almindelige principper i fællesskabsretten. Når den forelæggende ret har understreget det uheldige i forskellen mellem de tyske bestemmelser og bestemmelserne i de øvrige medlemsstater, har den sandsynligvis haft i tankerne, at en fuldstændig ligebehandling af importører er ønskelig; men vi har set, at fællesskabsbestemmelserne om Toldunionen midlertidigt lader visse forskelle mellem de nationale toldbestemmelser bestå; og det er uundgåeligt, at sådanne forskelle giver anledning til forskelsbehandling mellem erhvervsdrivende, som importerer varer med oprindelse i tredjelande, alt efter i hvilken medlemsstat de udfører toldekspeditionerne. Følgelig må det efter min mening være udelukket, at man kan tale om et princip om ligebehandling af importører i alle toldanliggender, idet ligheden består inden for de grænser, inden for hvilke der gælder en fælles toldordning. Dette fremgår ligeledes af ordlyden af den ottende betragtning til forordning nr. 803/68 om varers toldværdi, idet der blandt de særlige formål, som denne tilstræber, nævnes, at der »*ved opkrævning af told efter den fælles toldtarif* sikres importørerne en ensartet behandling«. Lad mig tilføje, at når Domstolen har haft lejlighed til at udtale sig om et tilfælde, som drejede sig om ligebehandling af importører (jeg henviser til den nylige sag 135/79, Gedelfi, afgjort ved dom af 3. juni 1980), har den begrænset sig til at anerkende den »fælles ordning for samhandelen med tredjelande« som »et af de grundlæggende formål for fællesmarkedet« og »et af de væsentligste formål med forordning nr. 516/77«, idet den derefter anvendte dette formål som fortolkningselement ved fortolkningen af forordningen. Dette ræsonnement forekommer mig betydningsfuldt i det omfang, det tillægger ligebehandling af importører værdi som et formål, som gradvis forfølges af fællesskabsretten, og ikke som et almindeligt princip.

Hvad derefter angår muligheden for at ophøje sammenhængen mellem toldskylden og den indførte vares faktiske økonomiske bestemmelse til et fællesskabsretligt princip, mener jeg, at det forbliver en abstrakt hypotese. Kun det allerede nævnte direktiv 79/623 indeholder som sagt det kriterium, hvorefter toldskylden skal ophøre, når varen ikke konkret har fået den økonomiske bestemmelse, som berettiger opkrævning af told. Men dette betyder ikke, at fællesskabslovgiveren har anvendt et almindeligt princip; lad mig endnu engang understrege, at fællesskabslovgiver i virkeligheden har indført forordninger med henblik på et bestemt formål.

4. I sidste del af det spørgsmål, som er forelagt Domstolen, og som jeg nu vil analysere, spørger den tyske ret, om opkrævning af told i en enkelt medlemsstat ved indførsel af varer, som konfiskeres og derefter destrueres efter de kompetente myndigheders ordre, er i strid med EØF-traktatens artikel 7. Som bekendt forbyder denne artikel »al forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet«. Men det er uden for enhver tvivl, at der i det foreliggende tilfælde ikke består nogen forskelsbe-

handling af denne art mellem importørerne fra den medlemsstats synspunkt, som opkræver tolden, selv om den beordrer varen destrueret. Det opståede spørgsmål drejer sig om forskelsbehandling af importører afhængigt af, i hvilken medlemsstat de udfører toldekspeditionerne, men dette har intet at gøre med ovennævnte bestemmelse i artikel 7.

5. Jeg vil nu gå over til en undersøgelse af de spørgsmål, som er formuleret i Finanzgericht Hamburg's første kendelse, og som først og fremmest drejer sig om, hvorvidt fællesskabsbestemmelser om toldværdi kan finde anvendelse på varer, som er indsmuglet på Fællesskabets toldområde, og endvidere om de nærmere regler for bestemmelsen af toldværdien for samme slags varer.

Hvad angår det første punkt, mener jeg, at bestemmelserne i forordning nr. 803/68 og Kommissionens supplerende forordninger også finder anvendelse på varer, som er indsmuglet på Fællesskabets toldområde.

Til støtte for denne opfattelse kan frem for alt anføres den betragtning, at hverken EØF-traktaten eller den afledte fællesskabsret begrænser toldtariffens anvendelighed til lovligt indførte varer. Hvad der gælder for den fælles toldtarif, må også gælde for de bestemmelser, der tjener som middel til dens gennemførelse, især ovennævnte forordning nr. 803/68, i hvis sidste betragtning det siges, at »det er vigtigt at sikre den ensartede anvendelse af denne forordnings bestemmelser på indførslen af *samtlige varer*«. Uden at ville overdrive betydningen af en sådan formulering, mener jeg, at når der ikke i teksten er nogen holdepunkter for, at anvendelse af den fælles toldtarif er udelukket for ulovligt indførte varer, må disse nødvendigvis være underkastet de fælles toldbestemmelser, herunder bestemmelserne om fastsættelse af toldværdien, når disse bestemmelser er objektivt anvendelige. Ganske vist synes disse bestemmelser i almindelighed (i hvert fald indtil direktiv 79/623) at være baseret på en forudsætning om lovlige handelstransaktioner; Kommissionens forordning nr. 375/69 af 27. februar 1969 vedrører den angivelse af oplysninger, som importøren skal foretage for toldmyndighederne, og som der skal tages hensyn til ved bestemmelsen af varernes toldværdi. Men efter min mening må det fornuftigvis antages, at man ved udarbejdelsen af denne forordning har haft et normalt forløb af handelstransaktionerne for øje, hvilket kan forklare, at man ikke har omtalt ulovlige transaktioner. I alle tilfælde mener jeg ikke, at man kan udelukke ulovligt indførte varer fra anvendelsesområdet for bestemmelserne vedrørende toldværdi, blot ved at henvise til, at disse bestemmelser er blevet udstedt.

Det er klart, at den opfattelse, som jeg forfægter, har to begrænsninger. Der skal for det første være tale om varer, som er nævnt i den fælles toldtarif (heroin, som der her er tale om, falder ind under denne gruppe). For det andet finder de fællesskabsbestemmelser, som forudsætter, at indførslen (eller udførslen) finder sted på lovlige betingelser, og især, som den forelæggende ret selv med rette har anført, de bestemmelser, som forudsætter en behørig tolddeklaration af varerne, af objektive grunde ikke anvendelse.

6. Når det er fastslået, at forordning nr. 803/68 i princippet også gælder for varer, som er indsmuglet på Fællesska-

bets toldområde, står det tilbage at overveje, om tidspunktet og stedet for indførslen kan fastslås i henhold til denne forordnings bestemmelser.

Hvad angår det tidspunkt, der skal lægges til grund for ansættelsen af varers toldværdi, indeholder artikel 5 i forordning nr. 803/68 to generelle bestemmelser, hvis ordlyd forudsætter, at der er tale om lovlige indførsler (eller udførsler). Litra a) henviser til den dag, hvor toldvæsenet antager det dokument, hvorved klarereren angiver varerne til fri omsætning; for varer, der overgår fra en særlig toldprocedure til fri omsætning, henviser litra b) til det tidspunkt, der er fastsat af fællesskabsinstitutionerne og medlemsstaterne. Disse bestemmelser, som vedrører en lovformelig fortoldning, gælder ikke for ulovligt indførte varer. For at fastslå, hvilket tidspunkt, der skal lægges til grund for ansættelsen af toldværdien for de sidstnævnte varer, må de nationale bestemmelser i hver enkelt medlemsstat følgelig anvendes.

Det må bemærkes, at direktiv 74/623 for nylig på området for harmonisering af lovgivningerne om toldskyldens opståen ligeledes har fastsat det tidspunkt, hvor toldskyld ved indførsel opstår (artikel 3), og det tidspunkt, der tages i betragtning ved fastsættelse af denne toldskyld (artikel 7). Inden for dette direktivs rammer er spørgsmålet om ulovlige indførsler ligeledes blevet afgjort i det omfang, direktivet for disses vedkommende bestemmer, at toldskylden opstår »når en importafgiftspligtig vare indføres i Fællesskabets toldområde« (artikel 2, litra b)), og at det tidspunkt, hvor toldskylden opstår, anses for at være »det tidspunkt, hvor varen indføres på Fællesskabets toldområde« (artikel 3, litra b)). Naturligvis er disse bestemmelser *af tidsmæssige årsager* ikke anvendelige på det foreliggende tilfælde. Det er imidlertid hensigtsmæssigt at henvise til dem, fordi de viser, at der før de blev vedtaget ikke fandtes nogen bestemmelser på fællesskabsniveau vedrørende dette, og at dette område følgelig forblev fuldstændig undergivet nationale lovgivninger i afventning af en harmonisering.

Hvad derefter angår det sted, der skal tages i betragtning ved ansættelse af toldværdien, kan man efter min mening anvende kriteriet om stedet for indførsel på Fællesskabets toldområde, uanset, om varerne er indført lovligt eller ej. Følgelig kan de relevante bestemmelser i forordning nr. 803/68, selv for indsmuglede varer, være anvendelige i det omfang, de ikke er baseret på opfyldelsen af visse formforskrifter.

7. Det sidste spørgsmål, som den tyske ret har rejst, er, hvem der skal give de nationale toldmyndigheder de oplysninger, der er nødvendige til ansættelse af varernes toldværdi. Komissionens forordninger nr. 375/69 af 27. februar 1969 og nr. 1343/75 af 26. maj 1975 bestemmer, at importøren skal give toldmyndighederne oplysninger om varernes toldværdi, og at han for de samme myndigheder skal fremlægge dokumenter vedrørende den pågældende transaktion til brug for ansættelsen af toldværdien. Den tyske ret spørger, om disse bestemmelser finder anvendelse på enhver, som på det fælles toldområde køber varer, som er blevet indsmuglet på dette toldområde, med den følge, at han,

selv hvis han havde købt varerne af importøren eller en følgende mellemmand, var forpligtet til at give de kompetente myndigheder oplysninger om den betalte pris, eller om de nationale myndigheder i medfør af de i forordning nr. 803/68 nævnte principper er forpligtet til at fastsætte toldværdien på grundlag af den pris, som er betalt af den første køber, som er etableret på Fællesskabets område.

Efter min mening kan såvel forordning nr. 375/69 som forordning nr. 1345/75 kun finde anvendelse på lovlige indførsler, idet de foreskriver opfyldelse af en række formkrav, som kun kan tænkes i forbindelse med lovformelige handelstransaktioner. Det følger heraf, at ovennævnte forordninger ikke kan finde anvendelse på ulovlige indførsler. Ikke desto mindre består der også en pligt til at fremlægge oplysninger om varernes toldværdi for ulovlige indførsler, og i almindelighed for enhver, som køber indsmuglede varer, da artikel 14 a i forordning nr. 803/68 (indsat ved forordning nr. 338/75 af 10. februar 1975) i stk. 1 bestemmer, at »med henblik på ansættelsen af toldværdien og med forbehold af de nationale bestemmelser, som tillægger medlemsstaternes toldmyndigheder mere vidtgående beføjelser, skal enhver person eller virksomhed, som direkte eller indirekte har interesse i den pågældende indførsel, indgive alle de dokumenter og oplysninger, som er nødvendige, til de pågældende myndigheder . . .«.

Det er utvivlsomt vanskeligt for den, som køber indsmuglede varer, at underrette de kompetente myndigheder, når henses til de hermed forbundne, også strafferetlige, følger. For at ansætte sådanne varers toldværdi er de nationale myndigheder derfor som oftest tvunget til at benytte andre vurderingsmetoder, og navnlig til at benytte den sammenlignende metode.

Hvis der som her er tale om varer, som ikke blot er indsmuglet, men som desuden ikke frit kan forhandles, rejser der sig en ny hindring ved ansættelsen af den normale værdi i det omfang, det vil være nødvendigt at henholde sig til de priser, som gælder på det sorte marked. Vurderinger baseret på disse priser er imidlertid hyppigere end man kunne tro, og det er ikke kun toldmyndighederne i Forbundsrepublikken Tyskland, som foretager dem (selv om de er de eneste, som også gør det med henblik på betaling af told i tilfælde af konfiskation af varerne). I andre retsordner bliver straffen for smugleri udmålt afhængigt af den ikke-betalte told. Som eksempel kan jeg anføre artikel 282 i decreto del presidente della Repubblica af 23. januar 1973, nr. 43, som indeholder en sådan bestemmelse. Det betyder, at de tilfælde, hvor det er nødvendigt at ansætte toldværdien, og i tilfælde af konfiskation eller tilintetgørelse af varerne, ikke er usædvanlige, og det viser efter min mening, at det også er muligt at fastsætte toldværdien, selv når det er nødvendigt at gå ud fra priserne på det sorte marked.

8. På grundlag af de ovenfor anførte grunde foreslår jeg, at Domstolen træffer følgende afgørelse vedrørende de spørgsmål, som Finanzgericht Hamburg har forelagt den ved kendelser af 15. januar og 8. juli 1980:

a) En medlemsstat kan opkræve told på narkotika, der indsmugles og senere destrueres, selv om de øvrige medlemsstater ikke pålægger indførsler af denne art told. Denne beføjelse er hverken i strid med EØF-traktatens bestemmelser om Toldunionen eller med samme traktats artikel 7.

b) I almindelighed er de fællesskabsretlige bestemmelser om toldværdi anvendelige på alle varer, for hvilke den fælles toldtarif fastsætter opkrævning af told, herunder på varer, som indsmugles på Fællesskabets toldområde. Undtaget fra denne regel er imidlertid bestemmelser, hvis indhold klart forudsætter, at indførslen eller udførslen af varerne har fundet sted på lovlig måde, og som af denne grund ikke finder anvendelse på tilfælde, hvor varerne er blevet indført eller udført ulovligt.

c) Bestemmelserne i Rådets forordning nr. 803/68 finder ikke anvendelse ved fastsættelsen af det tidspunkt, der skal tages i betragtning ved ansættelsen af toldværdien for varer, som indsmugles på Fællesskabets toldområde. Følgelig skal dette tidspunkt fastsættes i henhold til national ret. De bestemmelser i samme forordning, som angiver det sted, der skal tages i betragtning ved ansættelse af toldværdien for varer, som indføres på Fællesskabets toldområde, finder anvendelse såvel på lovligt indførte varer som på indsmuglede varer, for så vidt de ikke klart forudsætter overholdelse af visse formforskrifter.

d) Bestemmelserne i Kommissionens forordninger nr. 375/69 og nr. 1343/75 finder ikke anvendelse på varer, som indsmugles på Fællesskabets toldområde. Dog kan toldmyndighederne i henhold til artikel 14 a, stk. 1, i forordning nr. 803/68 afkræve enhver, som har købt de pågældende varer på Fællesskabets område af importøren eller en senere mellemmand, de oplysninger, som er nødvendige for ansættelse af toldværdien.